

влъзе вжтре, за да получи частъта си отъ вѣчнитѣ блаженства.

Той бѣ стариятъ Симонъ, добъръ евреинъ, честно забогатѣлъ чрезъ търговия, като купувалъ и препродавалъ мъдро и почтенно стока цѣли петдесетъ години.

Свети Петъръ погледна новодошлия отъ прозорчето и безъ малко не пламна отъ гнѣвъ,—нѣщо, което му се случваше твърде често, докато бѣше още облѣченъ въ тлѣнната плътъ.

— Какъ така ти, евреино, смѣшеш да се явявашъ предъ тази врата? Получилъ ли си светото кръщение?

— Не вѣрвамъ да съмъ го получилъ, — отвърна смирено Симонъ: — азъ отъ десетъ годишна възраст напуснахъ родината си и пътувахъ по далечни земи; никога не съмъ чувалъ и да се говори за това, което ми казвашъ. Но съмъ готовъ на всичко, само за да влѣза въ рая.

— Да, да! Хубаво би било! — отвърна свети Петъръ. — Само че трѣбвало да му мислишъ по-рано, добричкий ми човѣче. Безъ кръщение отъ тукъ се не минава.

— Но азъ бѣхъ честенъ, не съмъ мамилъ и ощетявалъ ближния си, помагалъ съмъ на беднитѣ...

Свети Петъръ се намръщи, за да изрази справедливитѣ си съмнения, и затвори прозорчето, като остави бедния евреинъ самъ и замисленъ.

Близо до райската врата имаше единъ голѣмъ камъкъ. Симонъ седна на него и се загледа въ цѣвналитѣ клони на дървесата, които се подаваха отъ оградата, като се вслушваше въ божественитѣ пѣсни, които долитаха съвсемъ тихичко до ухото му.

Следъ малко отъ тамъ мина единъ мъжъ, още твърде младъ, но съ внушителенъ и величественъ видъ, който го изгледа съ блажитѣ си сини очи.

Търговецътъ стана, подтикнатъ отъ неволно уважение. Въ сѣщото време му се стори, че познава момъка съ синитѣ очи, но все пакъ остана нѣколко мига въ недоумение, понеже се страхуваше да не се е измамилъ.

Но другиятъ вече се приближаваше къмъ него и си нѣжна усмивка го зовѣше приятелски по име.

— Ти ли си, Симоне Вениаминовъ?

— Да, азъ съмъ, — отвърна евреинътъ, — но ти... ти не си ли синътъ на дърводѣлеца, който живѣеше до насъ, въ Назаретъ?

— Синътъ на дърводѣлеца Йосифъ. Ти имашъ добра паметъ, Симоне.

— Струваше ми се, че съмъ те познавалъ, но не бѣхъ сигуренъ, — добави търговецътъ ободренъ. — Но какъ така ти си останалъ все тъй младъ и хубавъ, а азъ остарѣхъ? Това прилича на чудо.

— Всичко е чудо, Симоне. Азъ пакъ веднага те познахъ, макаръ че напусна Назаретъ още като малъкъ.

— Отъ десетъ годишна възраст азъ последвахъ баща си въ всичкитѣ му пътувания; не стѣпихъ вече въ Палестина, и умрѣхъ въ Египетъ. Не знамъ нищо отъ това, което се е случило въ родината ми.

— А тамъ се случиха много работи, знаешъ ли? — продължи момъкътъ съ благородна и безкраино нѣжна усмивка. — И азъ преживѣхъ доста нѣщо. Но никога не те забравихъ. Знаешъ ли защо? Единъ день, като бѣхме малки, азъ бѣхъ жаденъ и те видѣхъ, какъ ядешъ единъ голѣмъ гроздъ предъ кѣшния си прагъ. Казахъ ти: „Жаденъ съмъ, Симоне.“ И ти безъ колебание ми даде грозда, безъ да поискашъ никаква награда за дара си.

— Виждашъ ли, че ти имашъ по-добра паметъ отъ мене? Азъ бѣхъ забравилъ и за твоята жажда и за своя гроздъ.

— По-късно, — продължи човѣкътъ съ синитѣ очи, — въ единъ тържественъ и скръбенъ часъ отъ своя животъ, азъ пакъ бѣхъ жаденъ... ахъ, това бѣ истинска жажда! А тебе те нѣмаше вече тамъ съ твоя гроздъ, и мене ме напоиха съ жлъчка и оцетъ.

— О! — извика търговецътъ, искрено трогнатъ: — ако азъ бѣхъ тогава при тебе, тия разбойници щѣха хубаво да ме запомнятъ!

Въ очитѣ на бедния човѣкъ блестяха сълзи на истинска печаль, тѣ бавно